

Wonderbare avonturen van Happerdepap.

„t Zeil neer," schreeuwde hij. „Nee, toch niet, gauw naar land."

Maar 't was te laat.

De boot stroomde vol in één oogenblik en . . . Happerdepap voelde, dat hij zonk.

Bugel voelde niets, die was heelemaal de kluts kwijt.

„Bugel," schreeuwde Happerdepap, „pak me straks bij mijn voeten, dan zwem ik met je naar 't land."

Ze stonden in de boot, Happerdepap en zijn zoon, in de zinkende boot. Nog één oogenblik, toen kón de boot niet meer zinken, omdat ze op den bodem lag. En Happerdepap en Bugel konden ook niet meer zinken. Die stónden recht op en Bugel had het hoofd nog boven 't water uit en Happerdepap hoofd en schouders. Happerdepap lachte.

„Je moet maar gelukkig wezen," riep hij Bugel toe. „t Water is hier te ondiep, om te verdrinken. Laat de oude boot hier nu maar blijven en loop naar 't land."

Dat ging niet zoo gemakkelijk, want de kleibodem hield erg vast, maar na een paar pogingen ging het toch, al was het ook ten koste van een van Bugels schoenen.

„Ziezoo," zei Happerdepap, toen ze op den wal geklauterd waren, „dat is een mooi plekje in 't oerwoud. Ik zie wel een paar wilde dieren loeren, maar ze durven ons toch niet aanvallen. En we kunnen ze in elk geval ook nog doodschieten."

De dom-kijkende koeien, die door Happerdepap voor wilde beesten uitgemaakt werden, stoorden zich nergens aan. Ze graasden maar door.

Gelukkig was 't zomerzonnetje warm. Happerdepap en Bugel trokken hun bovenkleeren uit en legden ze te drogen. Hun onderkleeren

zouden zóó wel droog worden, al ze maar in de zon gingen liggen.

„Moeder krijgt nu geen schuurzand," zei Bugel.

„Nee," vond, Happerdepap, „dat is nu wel naar, maar dat kan ze een volgenden keer nog wel krijgen en, weet je, als ze geen schuurzand heeft, behoeft ze ook niet te schuren. Dat is weer een voordeel. Wil je nog een zuurtje, Bugel?"

De zuurtjes waren wel erg vochtig geworden en ze kleefden erbarmelijk aan elkaar vast, maar ze smaakten toch nog zuurtjesachtig en 't was toch maar om den smaak te doen, verklaarde Happerdepap. Z.

VOOR DE KLEINTJES.

LOES-JE EN HAAR POES-JE.

Loes-je had een aardig poes-je, zacht van aard en wit van vel. Waar je Loes-je zag of hoorde, daar was óók haar poes-je Nel.

Poes ging 's a-vonds mee naar boven. Als zich Loes te sla-pen lei, leg-de poes zich op de de-ken, Heer-lijk slie-pen z' al-le-bei.

Eerst was Nel een heel klein poes-je, la-ter was z' een groot-poes, Maar nog al-tijd vond ons Loes-je Poes-je Nel een ech-te snoes.

Werd er 's mid-dags visch ge-ge-ten, dan was Loes-je al-tijd blij, want dan was er ook een stuk-je voor de lie-ve Nel-lie bij.

Poes hield dol ook van de graat-jes. Loes-je zocht ze bij el-kaar, deed ze in een groot-ten scho-tel, zet-te die voor Nel-lie klaar.

Nel-lie kwam en snor-de vroo-lijk. Graat-jes-knab-blen was een feest. Met haar staart had ze ge-kwis-peld, als z' een hond-je was ge-weest.

M a r i a L a a r m a n .

Happerdepap deed, of hij doorloopen wilde, maar de veldwachter kommandeerde: „Halt!”

„Wel bedankt, veldwachter,” zei Happerdepap vriendelijk, „uit naam van dat oude vrouwtje, dat het hout gesprokkeld heeft.”

„Wat zeg je?”

„Ja, dat verstaat u toch?”

„Maar jij bent toch de dief. Je hebt het zelf gezegd.”

„Dat is niet waar. Is 't wel, Bugel?” En Happerdepap lachte, dat hij schudde.

„Ik heb alleen gezegd, veldwachter, dat ik u niet wilde tegenspreken, maar ik heb heelemaal niet toegegeven dat ik het hout had

gestolen. En als u nu goed toeziet, kunt u op het hout een blauwe boezelaar zien. En ik heb nog nooit een boezelaar gedragen.”

De menschen, die er omheen stonden, hadden pret en de veldwachter mompelde, dat hij de zaak wel nader zou onderzoeken. Happerdepap mocht dan wel eerst naar huis gaan, maar toen hij zich met Bugel verwijderden wilde, vroeg de veldwachter nog: „Waarom heb je dan dadelijk niet gezegd, dat je niets van dit hout afwist?”

„Och,” zei Happerdepap, „ik wou u uw plezier niet wegemen en ik was ook heel dankbaar, dat u mijn baantje overnaamt. 'k Was al zoo moe van dat gedoe.”

De veldwachter bromde nog wat na, maar Happerdepap wandelde met Bugel bedaard weg.

Z.

VOOR DE KLEINTJES.

DE DRIE KO-NIJN-TJES.

„Loes-je, kom eens heel gauw kij-ken,”
zei broer Ka-rel op een dag.
Daad-lijk ging zij met hem me-de,
en wat Loes-je toen wel zag?

Tien ko-nijn-tjes, aar-dig, fijn-tjes,
nog pas en-kle uur-tjes oud,
Kro-pen dicht nog bij de moe-der,
Want het was een bee-tje koud.

Loes-je-lach-te. „Wat een snoes-je,”
zei ze, „is die wit-te daar,
met die mooi-e ro-se oor-tjes!
Jan, geef mij die wit-te maar.”

„Nee,” zei Jan, „je krijgt er geen-tje.
Kij-ken mag je met ple-zier;
Spelen mag je met je poes-je,
Want dat is zoo'n aar-dig dier.”

„Goed,” zei Loes-je, „'k ben te-vre-den
met mijn lie-ve poes-je Nel,
en ik gun aan jou en Ka-rel
al die klei-ne dier-tjes wel.”

Vroo-lijk liep toen Loes-je he-nen,
maar nog me-nig-maal daar-na,
zat zij bij 't ko-nij-nen-hok-je,
sloeg de lie-ve dier-tjes ga.

M a r i a L a a r m a n .

DOE HAAR
DAT EENS
NAI

Dit kikkertje,
Dit dikkertje,
Dat teekent zusje Kaatje.
Zoo maakt ze zelf een plaatje.